

ARTICOLE

SCRISOAREA DE GARANȚIE BANCARĂ –
TITLU EXECUTORIU? OPINIE CE ÎI PUTEA FI
ADRESATĂ ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI
JUSTIȚIE – DOSARUL NR. 643/1/2021

DOI: 10.24193/SUBBiur.66(2021).1.5
Data publicării online: 25.06.2021

Adrian TAMBA*

Motto: Ceva ce putea fi, dar, efectiv, n-a fost ...

Rezumat: Opinia noastră sau, dacă ne este îngăduit să-i spunem astfel, cercetarea noastră debutează cu câteva aspecte introductive. Ea continuă cu o a doua secțiune, în care cititorul va observa un soi de dialog între APIA și First Investment Bank AD; cele două entități au discutat pe următoarea temă: ar trebui să fie întrebată ÎCCJ dacă scrisoarea de garanție este titlu executoriu? A treia secțiune evidențiază că o instanță română a hotărât să se adreseze ÎCCJ, astfel încât cea din urmă să stabilească răspunsul la interogația expusă. În secțiunea a patra, încercăm să stabilim dacă art. 120 din OUG nr. 99/2006 i se aplică unei scrisori de garanție. În cea de-a cincea, concluzionăm că art. 120 îi poate fi aplicat unei scrisori de garanție, dar numai dacă contractul de bază este unul de credit. A șasea secțiune subliniază decizia ÎCCJ și se încheie cu niște hrană pentru minte.

---

*Facultatea de Drept, Universitatea Babeș-Bolyai, Cluj-Napoca.

Cuvinte cheie: scrisoarea de garanție, titlu executoriu, contract de bază, contract de credit.

THE LETTER OF CREDIT – IS IT AN
ENFORCEABLE INSTRUMENT? AN OPINION
THAT COULD HAVE BEEN SENT TO THE
HIGH COURT OF CASSATION AND JUSTICE –
CASE NO. 643/1/2021

Abstract: My 'opinion' or, if I may call it so, research begins with a few introductory remarks. It continues with a second section, where the reader may notice a kind of dialogue between APIA and First Investment Bank AD; the two entities discussed whether the Romanian Supreme Court should be asked a question: is the letter of credit an enforceable legal instrument? The third section points out that a lower Romanian court decided that the High Court must intervene, and answer said question. In the fourth section, I try to establish if art. 120 of the Romanian Government's Ordinance no. 99/2006 applies to a letter of credit. In the fifth one, I highlight that art. 120 of Ordinance no. 99/2006 may be applied to a letter of credit, but only if the underlying contract is a credit contract. The sixth section shows what Romania's Supreme Court decided, and ends with some food for the thought.

Key words: letter of credit, enforceable instrument, underlying contract, credit contract.

Cuprins

I.	Aspecte introductive	135
II.	Agencia de Plăți și Intervenție în Agricultură (<i>i.e.</i> , APIA) v. First Investment Bank AD. Apelul ivit în fața Tribunalului București – Secția a V-a Civilă. Dialogul litiganților pe marginea sesizării ÎCCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile (<i>i.e.</i> , HP)	136
III.	Tribunalul București – Secția a V-a Civilă și hotărârea sa de a sesiza ÎCCJ139	
IV.	I se aplică art. 120 din OUG nr. 99/2006 unei scrisori de garanție, astfel încât scrisoarea cu pricina să fie titlu executoriu?	140
V.	Însemnări concludive	146
VI.	Decizia Casație române (deocamdată nemotivată).....	147

I. Aspecte introductive

Din capul locului, simțim nevoia unor precizări. Opinia sau cercetarea de față a fost redactată înainte ca instanța supremă a României să-și pronunțe soluția cu privire la caracterul de titlu executoriu al scrisorii de garanție. Ea este, deci, *ante factum*, chiar dacă este publicată *post factum* (*i.e.*, după ce a intervenit rezolvarea Înaltei Curți). Încă ceva: anterior dezlegării emanate de la curtea supremă, opinia noastră a fost dezbătută și, pe alocuri, criticată în cadrul Departamentului de Drept Privat al Facultății de Drept a Universității Babeș-Bolyai. Sigur, ține de forța evidenței că paragraful nr. 6 a fost scris după ce am parcurs minuta deciziei nr. 43, ivită în ședința din 7 iunie 2021 a ÎCCJ.

Înalta Curte de Casație și Justiție (*i.e.*, ÎCCJ) a fost sesizată de Tribunalul București – secția a V-a Civilă cu următoarea problemă de drept: „din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 120 din O.U.G. nr.

99/2006, art. 2279 și art. 2321 Cod civil 2009 se poate reține caracterul de titlu executoriu al scrisorii de garanție bancară?”¹.

Pe rolul ÎCCJ – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a fost înregistrat dosarul nr. 643/1/2021. Obiectul acestui dosar este sesizarea ce emană de la Tribunalul București, prin care ÎCCJ este solicitată să dezlege problema de drept enunțată în paragraful precedent.

În virtutea art. 520 alin. (11) și 516 alin. (6) C.proc.civ., specialiștii Facultății de Drept a Universității Babeș-Bolyai au fost rugați de ÎCCJ să o asiste în dezlegarea problemei de drept vizată de dosarul nr. 643/1/2021. Altfel formulat, experților pomeniți li s-a cerut opinia scrisă cu privire la problema de drept supusă atenției ÎCCJ.

II. Agenția de Plăți și Intervenție în Agricultură (*i.e.*, APIA) *v.* First Investment Bank AD. Apelul ivit în fața Tribunalului București – Secția a V-a Civilă. Dialogul litiganților pe marginea sesizării ÎCCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile (*i.e.*, HP)

Tribunalul București – secția a V-a Civilă – s-a confruntat cu apelul formulat de APIA (*i.e.*, apelanta-creditoare) împotriva sentinței civile nr. 1672 din 2 aprilie 2019 a Judecătoriei Sectorului 1 București. Entitatea-adversară a APIA este First Investment Bank AD (*i.e.*, intimata-contestatoare). Sentința civilă atacată de APIA a fost pronunțată în dosarul nr. 34108/299/2013, ce avea ca obiect contestație la executare – suspendare executare silită.

---

¹ A se vedea, <https://www.scj.ro/CMS/o/PublicMedia/GetIncludedFile?id=23159> (Ultima accesare: 12 martie 2021).

Cu ocazia apelului, în ședința publică din 27 noiembrie 2020, apelanta-creditoare a cerut sesizarea ÎCCJ pentru ca instanța supremă să dezlege următoarea chestiune de drept: *oare este scrisoarea de garanție un titlu executoriu?*

Apelanta-creditoare este de părere că scrisoarea de garanție este titlu executoriu, așa cum rezultă din două texte legale (*i.e.*, art. 120 din OUG nr. 99/2006 și art. 2321 C. civ.). APIA a insistat că scrisoarea de garanție bancară este un act căruia art. 120 din OUG nr. 99/2006 îi recunoaște caracterul de titlu executoriu. Agenția a mai subliniat că, ținând cont de art. 2279 și 2321 C.civ., acest tip de scrisoare este o garanție autonomă, respectiv un contract bancar de garanție personală.

Intimata-contestatoare (*i.e.*, First Investment Bank AD) și-a dorit respingerea cererii de sesizare a ÎCCJ. Banca a fost de părere că nu sunt îndeplinite exigențele legale pentru intervenția ÎCCJ. First Investment Bank a opinat că este absent caracterul de noutate (*i.e.*, o condiție impusă de art. 519 C.proc.civ. pentru „activarea” ÎCCJ). Banca a mai precizat că, în disputa în care este implicată alături de APIA, ne aflăm în prezența unei scrisori de garanție inclusă într-un contract de furnizare. Conform băncii, o asemenea scrisoare nu poate fi titlu executoriu. Intimata-contestatoare este convinsă de faptul că nici contractul de furnizare și nici scrisoarea de garanție nu sunt titluri executorii; în ochii First Investment Bank, art. 1766 C.civ. nu stabilește că contractul de furnizare ar fi titlu executoriu; la fel, ne informează banca, art. 2321 C.civ. nu statornicește calitatea de titlu executoriu al scrisorii de garanție.

După mintea noastră, nu ar strica să redăm o porțiune din afirmația First Investment Bank, astfel cum poate fi lecturată în încheierea din 27 noiembrie 2020 a Tribunalului București; iată propriile cuvinte ale băncii:

„[e]ste vorba de o scrisoare de garanție inclusă în contractul de furnizare [;]
[o] **astfel de scrisoare** (s.n., A.T.) nu poate fi considerată titlu executoriu ...”. Asemenea vocabule lasă să se înțeleagă că First Investment Bank neagă caracterul de titlu executoriu al unei scrisori de garanție specifică (*i.e.*, cea din speță, situată într-un contract de furnizare); banca acceptă că, în alte cazuri, scrisoarea de garanție poate fi un titlu executoriu. Desigur, presupunând că art. 120 din OUG nr. 99/2006 este aplicabil unei scrisori de garanție², ea va fi titlu executoriu de fiecare dată când este emisă de o bancă (*i.e.*, de o instituție de credit), neavând importanță unde este inserată scrisoarea de garanție³;

---

² O precizare, credem, ar prinde bine: garanția autonomă mai este numită garanție la prima cerere, garanție independentă și scrisoare de garanție. A se vedea, Y. PICOD, *Droit des sûretés*, 3e édition, PUF, Paris, 2008, p. 234, nr. 135. Așadar, expresiile „*scrisoare de garanție*” (art. 2321 C. civ. român) și „*garanție autonomă*” (art. 2321 C. civ. francez) sunt sinonime.

³ First Investment Bank pretinde că „*în principiu, raporturile din scrisoarea de garanție sunt independente față de raporturile de fond, însă aceasta este o normă din Codul civil care are natură dispozitivă, părțile putând să deroge de la această regulă ...*”. Banca sugerează că autonomia sau independența scrisorii de garanție nu este crucială, părțile putând stabili altceva. O astfel de sugestie este complet inexactă. Autonomia scrisorii de garanție exprimă, în mod veritabil, specificitatea acestei garanții și constituie inima sa; ea este opusul caracterului accesoriu al fideiusiunii. A se vedea, Ph. SIMLER, *Cautionnement. Garanties autonomes. Garanties indemnitaires*, 5^e edition, LexisNexis, Paris, 2015, p. 932, nr. 915. Autonomia semnifică că, în afară de ipoteza abuzului, garantul (*i.e.*, emitentul scrisorii de garanție) trebuie să-și execute angajamentul (*i.e.*, trebuie să plătească suma din scrisoare), fără să-i poată opune beneficiarului scrisorii aspecte precum nulitatea contractului de bază (*i.e.*, a raportului de fond), rezoluțiunea sau rezilierea acestuia ori neexecutarea convenției de bază, chiar dacă neexecutarea ar fi generată de culpa creditorului, de fapta unei autorități publice sau de forța majoră. A se vedea, Ph. SIMLER, *op.cit.*, p. 936, nr. 919.

În urmă cu aproape 40 de ani, Casația franceză a decis că angajamentul asumat de o bancă față de o societate de a o plăti pe cea din urmă la prima și simpla cerere, așa încât să fie garantată executarea obligațiilor contractuale ale unui terț, nu constituie o fideiusiune, ci o garanție autonomă; astfel, băncii îi era interzis să se prevaleze de excepțiile pe care societatea debitoare i le putea opune societății beneficiare a garanției și care țineau de neexecutarea contractului (de bază) care le unea pe cele două societăți. A se vedea, *Com. 20 déc. 1982*, in G. WIEDERKEHR *et al.*, *Code civil annoté*, 118e édition, Dalloz, Paris, 2018, p. 2699. Decizia curții supreme a Franței ne ajută să pricepem cât de mult contează autonomia scrisorii de garanție: banca-

având în vedere că în litigiul dintre APIA și First Investment Bank, din câte ne dăm seama, nu s-a pus problema ca garanția să fie prost intitulată „scrisoare de garanție” și să reprezinte, de fapt, o fideiusiune⁴, noi presupunem (*i.e.*, plecăm de la premisa) că avem de a face cu o veritabilă scrisoare de garanție.

III. Tribunalul București – Secția a V-a Civilă și hotărârea sa de a sesiza ÎCCJ

Printr-o încheiere din 22 decembrie 2020, Tribunalul București a dispus sesizarea ÎCCJ cu soluționarea chestiunii de drept, pe care noi am pus-o în lumină mai sus (*supra.*, I). În ciuda invitației ce îi este adresată de art. 520 alin. (1) C.proc.civ., completul de judecată nu și-a exprimat părerea cu privire la rezolvarea problemei de drept, deoarece nu a vrut să cadă în păcatul antepronunțării.

În sfârșit, Tribunalul București ne avertizează că scrisoarea de garanție despre care se discută nu a fost emisă pentru garantarea unui contract de credit, ci pentru „buna execuție” a unui contract de furnizare de ulei de floarea soarelui, încheiat între APIA și societatea bulgară VI EM Corporation EOOD. Așadar, contractul de bază⁵ nu a fost unul de credit, ci o convenție de furnizare.

---

emitent nu poate utiliza apărări sprijinite pe contractul de bază, așa cum ar fi neexecutarea convenției.

⁴ Casația franceză are obiceiul să recalifice actul într-unul de fideiusiune, în clipa în care, în ciuda utilizării formulelor „garanție autonomă” sau „plată la prima cerere”, pare că garantul își asumă, în realitate, chiar datoria debitorului principal. A se vedea, M. BOURASSIN, V. BRÉMOND, *Droit des sûretés*, 7e edition, Sirey, Paris, 2020, p. 395-396, nr. 566.

⁵ Contractul de bază este cel care îi leagă pe ordonator și pe beneficiarul scrisorii de garanție. A se vedea, Y. PICOD, *op.cit.*, p. 235, nr. 136. Foarte pe scurt, iată cum stau lucrurile în relația APIA - VI EM Corporation EOOD - First Investment Bank. Contractul de bază (*i.e.*, convenție de

IV. I se aplică art. 120 din OUG nr. 99/2006 unei scrisori de garanție, astfel încât scrisoarea cu pricina să fie titlu executoriu?

Art. 120 din OUG nr. 99/2006 sună în felul următor: „contractele de credit, inclusiv contractele de garanție reală sau personală, încheiate de o instituție de credit constituie titluri executorii”.

Trei aspecte trebuie analizate, în măsura în care dorim să stabilim dacă art. 120 din OUG nr. 99/2006 îi poate fi aplicat unei scrisori de garanție: **(a)** este scrisoarea de garanție o așa-numită garanție personală? **(b)** presupunând că răspunsul la întrebarea (a) este afirmativ, ce natură are scrisoarea de garanție (*i.e.*, contract sau act unilateral)? Cu privire la interogația (b), este imperativă natura contractuală a scrisorii de garanție, întrucât art. 120 face vorbire despre contracte de garanție (reală sau personală) și doar contractele intră în câmpul său de aplicare, nicidecum actele unilaterale; **(c)** în contextul unei scrisori de garanție, impune art. 120 ca contractul de bază să fie exclusiv unul de credit? Aici, un răspuns afirmativ ar avea această implicație: art. 120 din OUG nr. 99/2006 va fi cu puțință de aplicat numai și numai când convenția dintre ordonator și beneficiar este una de credit, textul nefuncționând într-o situație precum relația contractuală dintre APIA și societatea bulgară VI EM Corporation EOOD (contractul de bază dintre cele două entități, după cum ne anunță Tribunalul București, este unul de furnizare, nu de credit).

---

furnizare de ulei de floarea soarelui) s-a încheiat între VI EM Corporation EOOD (*i.e.*, ordonatorul scrisorii de garanție) și APIA (*i.e.*, beneficiarul scrisorii de garanție). First Investment Bank este banca-emitent al scrisorii de garanție.

(a) Este scrisoarea de garanție o așa-numită garanție personală? Răspunsul la o asemenea întrebare nu poate fi decât „da”! Art. 2279 C.civ. scoate în lumină că garanțiile autonome (e.g., scrisoarea de garanție de la art. 2321 C.civ.) sunt garanții personale. Așadar, scrisoarea de garanție este o garanție personală, alături de alte două garanții reglementate de Codul civil [i.e., scrisoarea de confort (i.e., cealaltă garanție autonomă și personală) și fideiusiunea].

(b) Ce natură are scrisoarea de garanție (i.e., contract sau act unilateral)? Doctrina română stabilește că scrisoarea de garanție este un contract, perfectat între emitentul scrisorii și beneficiarul acesteia⁶. Autorii francezi, la rândul lor, ne învață că garanția autonomă (i.e., scrisoarea de garanție) ar fi un contract⁷. Casația franceză, în mod explicit, califică garanția autonomă (i.e., scrisoarea de garanție) drept contract⁸.

Până aici, am stabilit că scrisoarea de garanție este o garanție personală [*supra.*, **(a)**] și, totodată, ea poate fi privită ca un contract [*supra.*, **(b)**]. Una peste alta, putem spune, cu destulă siguranță, că scrisoarea de garanție este un contract de garanție personală. Astfel stând lucrurile, până în acest punct, ea poate fi supusă art. 120 din OUG nr. 99/2006, text ce discută, *inter alia*, de contracte de garanție personală.

---

⁶ A se vedea, S. I. VIDU, *Garanțiile executării obligațiilor*, in L. POP, I.-Fl. POPA, S. I. VIDU, *Drept civil. Obligațiile*, ediția a II-a, Universul Juridic, București, 2020, p. 623, nr. 551; P. VASILESCU, *Drept civil. Obligații*, ediția a 2-a, Hamangiu, București, 2017, p. 145; R. RIZOIU, *Curs de garanții civile*, Hamangiu, București, 2020, p. 259, nr. 113 și p. 273, nr. 117.

⁷ A se vedea, Ph. SIMLER, Ph. DELEBECQUE, *Droit civil. Les sûretés. La publicité foncière*, 7e édition, Dalloz, Paris, 2016, p. 294, nr. 298; Ph. SIMLER, op.cit., p. 923, nr. 903; A.-S. BARTHEZ, D. HOUTCIEFF, *Traité de droit civil* (sous la direction de J. GHESTIN), *Les sûretés personnelles*, LGDJ, Paris, 2010, p. 907, nr. 1258.

⁸ A se vedea, Ph. SIMLER, op.cit., p. 924, nr. 903 și nota de subsol nr. 37.

(c) În contextul unei scrisori de garanție, impune art. 120 din OUG nr. 99/2006 ca contractul de bază să fie exclusiv unul de credit? Poftim porțiunea crucială din art. 120: „*contractele de credit, inclusiv contractele de garanție (...) personală, încheiate de o instituție de credit constituie titluri executorii*”.

Întâi și întâi, vom stabili cum se prezintă situația juridică, atunci când suntem în compania unei scrisori de garanție. Încercăm să expunem o situație cât mai simplă. Astfel, va trebui să observăm trei⁹ contracte: (1) contractul zis „de bază” (e.g., o vânzare)¹⁰, ce se încheie între beneficiar și ordonator¹¹; (2) contractul de credit ce îi leagă pe garant (i.e., emitentul scrisorii de garanție) și pe ordonator¹²; (3) scrisoarea de garanție însăși, i.e., contract perfectat între beneficiar și garant (i.e., emitent)¹³. Trihotomia „*contract de bază - contract de credit - scrisoare de garanție*” poate fi observată indiferent că ne aflăm pe terenul dreptului comerțului internațional¹⁴ (e.g., ordonatorul este bulgar, garantul-emitent este bulgar, iar beneficiarul este român) sau pe cel al

---

⁹ Yves PICOD scrie: coexistă două contracte, anume, contractul de garanție (dintre ordonator și garant) și contractul de bază (care îi leagă pe ordonator și pe beneficiar). A se vedea, Y. PICOD, op.cit., p. 235, nr. 136. Autorul are perfectă dreptate când zice că contractul de bază îi înlănțuie pe ordonator și beneficiar. El însă se înșală când afirmă că contractul de garanție (i.e., scrisoarea de garanție sau garanția autonomă) se încheagă între emitent (garant) și ordonator; un contract de garanție personală se formează între creditor și garant, nu între debitor și emitent; deci, scrisoarea de garanție îi are ca părți pe beneficiar (i.e., creditorul din contractul de bază) și pe garantul-emitent.

¹⁰ A se vedea, P. TAFFOREAU, *Droit des sûretés. Sûretés personnelles et réelles*, Bruylant, Bruxelles, 2020, p. 225, nr. 446.

¹¹ P. TAFFOREAU, op.cit., p. 226, nr. 446-1 (a se vedea figura plasată sub expresia „*garantie autonome*”). A se vedea și Y. PICOD, op.cit., p. 235, nr. 136.

¹² A se vedea, A.-S. BARTHEZ, D. HOUTCIEFF, op.cit., p. 994, nr. 1372.

¹³ A se vedea, S. I. VIDU, *Garanțiile executării obligațiilor*, in L. POP, I.-Fl. POPA, S. I. VIDU, op.cit., p. 623, nr. 551.

¹⁴ La p. 225, nr. 446 și la p. 226, nr. 446-1 (i.e., pagini și paragrafe citate de noi), aflate în lucrarea „*Droit des sûretés. Sûretés personnelles et réelles*”, autorul Patrick TAFFOREAU pare să se așeze pe tărâmul dreptului comerțului internațional.

dreptului intern (e.g., ordonatorul, garantul-emitent și beneficiarul sunt români).

Referitor la scrisoarea de garanție, importanța de căpătâi îi aparține contractului de bază, întrucât această scrisoare garantează o creanță nonpecuniară (e.g., livrarea unor produse) ori pecuniară (e.g., prețul unei cesiuni) din contractul de bază; așa fiind, în vederea aplicării art. 120 din OUG nr. 99/2006, ne pare crucial să stabilim ce fel de contract de bază are în vedere textul din ordonanță. Convenția de credit, dintre garant (i.e., emitent) și ordonator, este relația pe care majoritatea autorilor se sprijină pentru a fundamenta regresul personal al garantului contra ordonatorului¹⁵ [art. 2321 alin. (4) C. civ.].

Un autor este convins că „scrisoarea de garanție bancară se încadrează în mod indubitabil în art. 120 din O.U.G. nr. 99/2006 (...), rezultând în mod neîndoielnic faptul că aceasta constituie titlu executoriu”¹⁶.

Radu Rizoiu citează o porțiune a art. 120 din OUG nr. 99/2006 și trage încheierea că „o garanție autonomă (precum scrisoarea de garanție – n.n., A.T.) emisă de o instituție de credit va reprezenta titlu executoriu”¹⁷. Profesorul Rizoiu scoate în lumină că textul (i.e., art. 120 din OUG nr. 99/2006) nu distinge între ipoteza în care garanția autonomă (e.g., o scrisoare de garanție) garantează un credit acordat de instituția de credit și cea în care garantează altceva¹⁸; tot ceea ce pare să conteze pentru profesorul Rizoiu este ca garanția autonomă să fie un contract încheiat de o instituție de

---

¹⁵ A se vedea, A.-S. BARTHEZ, D. HOUTCIEFF, op.cit., p. 994, nr. 1372.

¹⁶ V. BARBU, *Scrisoarea de garanție bancară instrument de plată – titlu executoriu*, Revista Universul Juridic nr. 2/2017, p. 71.

¹⁷ R. RIZOIU, op.cit., p. 235, nr. 105.

¹⁸ A se vedea, R. RIZOIU, op.cit., p. 235, nr. 105.

credit, fiindu-i total indiferent în favoarea cui este emisă garanția, care este contractul de bază și cine este beneficiar.

Tribunalul București, Secția a IV-a civilă, s-a confruntat cu următoarele fapte: o scrisoare de garanție a fost emisă de DP H. S.A. pentru a garanta față de beneficiarul U.Ț.B. S.A. că cesionarul Mercuvest Limited își va executa obligațiile ce decurgeau dintr-un contract de cesiune de creanțe¹⁹. Astfel, între U.Ț.B. S.A. și Mercuvest Limited s-a încheiat un contract de bază (*i.e.*, o cesiune de creanță oneroasă). U.Ț.B. S.A. era cedent, iar Mercuvest Limited juca rolul de cesionar. DP H. S.A. a emis o scrisoare de garanție, în favoarea U.Ț.B. S.A., prin care era garantată creanța pecuniară (*i.e.*, prețul cesiunii) din contractul de bază. Tribunalul a notat că contractul de cesiune de creanță (*i.e.*, contractul de bază) „*nu se încadrează în categoria contractelor de credit, prevăzute de art. 120 din O.U.G. nr. 99/2006*”²⁰. Instanța, în opinie majoritară, a spus, suficient de limpede, că „*dispozițiile art. 120 din OUG nr. 99/2006 (...) nu pot fi interpretate decât în sensul că au caracter de titlu executoriu și contractele de garanție personală încheiate de o instituție de credit în legătură cu contractele de credit perfectate de aceasta*”²¹. Tribunalul ne dă de înțeles că, pentru a fi titlu executoriu prin aplicarea art. 120 din OUG nr. 99/2006, o convenție de garanție personală (*e.g.*, scrisoarea de garanție), încheiată de instituția de credit, trebuie „să aibă legătură” cu un contract de credit (*i.e.*, în cazul scrisorii de garanție, pentru aplicarea art. 120 din OUG nr. 99/2006, ar fi cu totul necesar ca contractul de bază să fie unul de credit, nu altceva).

---

¹⁹ A se vedea, Trib. București, secția a IV-a civilă, *decizia nr. 1905/2014*, Sintact.ro.

²⁰ A se vedea, Trib. București, secția a IV-a civilă, *decizia nr. 1905/2014*, Sintact.ro.

²¹ Trib. București, secția a IV-a civilă, *decizia nr. 1905/2014*, Sintact.ro.

În opinia noastră, atunci când vine vorba despre o scrisoare de garanție, art. 120 din OUG nr. 99/2006 impune ca contractul de bază să fie exclusiv unul de credit. Una ca asta dictează interpretarea literală a art. 120. Din nou, expunem partea art. 120 care conține: „*contractele de credit, inclusiv contractele de garanție (...) personală, încheiate de o instituție de credit constituie titluri executorii*”. Potrivit Dicționarului Explicativ al Limbii Române, vocabula „*inclusiv*”, utilizată de art. 120 din OUG nr. 99/2006, are această semnificație: „*împreună cu...; și cu...*”²². Finalmente, art. 120 trebuie citit așa: „*contractele de credit, împreună cu (și cu) contractele de garanție personală (e.g., o scrisoare de garanție), încheiate de o instituție de credit constituie titluri executorii*”. **Într-adevăr, art. 120 din OUG nr. 99/2006 i se aplică unei scrisori de garanție doar dacă aceasta merge mână-n mână cu un contract de credit, i.e., numai dacă scrisoarea de garanție se manifestă împreună cu un contract de bază ce este unul de credit.**

*
**

Analiza realizată în cadrul paragrafelor **(a)** și **(b)** reprezintă punctul până la care scrisoarea de garanție putea fi supusă, fără vreo dificultate, art. 120 din OUG nr. 99/2006; cele indicate în interiorul paragrafului **(c)** sunt o serioasă rezervă: art. 120 din OUG nr. 99/2006 poate fi „proiectat” asupra scrisorii de garanție, însă numai și numai dacă contractul de bază este unul de credit, nu un altul (e.g., nu un contract de vânzare, de furnizare, de antrepriză²³).

---

²² A se vedea, Academia Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”, *Dicționarul Explicativ al Limbii Române*, Editura Univers Enciclopedic, București, 2016, p. 545.

²³ A se vedea, P. TAFFOREAU, op.cit., p. 225, nr. 446.

V. Însemnări concludive

În concluzie, art. 120 din OUG nr. 99/2006 îi poate fi aplicat unei scrisori de garanție, astfel încât această garanție personală să fie titlu executoriu prin jocul textului menționat, numai în măsura în care scrisoarea își face apariția împreună cu un contract de bază ce este unul de credit.

Expunem o ipoteză factuală ce vrea să ilustreze enunțul concludiv: banca A și persoana juridică B încheie un contract de credit. Banca A o împrumută pe persoana B cu 500.000 de lei, stabilită fiind, de contractanți, o dobândă de 9%; capitalul și dobânda se impun „înmânate” băncii A după un an. B (*i.e.*, ordonator) îi solicită băncii C (*i.e.*, emitent-garant) emiterea unei scrisori de garanție în valoare de 545.000 de lei, în favoarea băncii A. Astfel, se încheie contractul de garanție personală (*i.e.*, scrisoarea de garanție²⁴) între banca C (*i.e.*, emitent) și banca A (*i.e.*, beneficiar); banca-emitent se obligă să plătească suma de 545.000 de lei²⁵ la prima și simpla cerere a băncii-beneficiar²⁶. Art. 120 din OUG nr. 99/2006 poate fi aplicat: contractul de

---

²⁴ Pentru a fi, în mod real, în prezența unei garanții autonome (*i.e.*, scrisori de garanție), cuantumul garanției trebuie să fie determinat într-o manieră precisă, fără să fie nevoie să se consulte contractul principal (*i.e.*, cel de bază), și, totodată, executarea garanției nu trebuie subordonată nerespectării de către debitor a obligației principale. A se vedea, M. BOURASSIN, V. BRÉMOND, *op.cit.*, p. 396, nr. 568. În ipoteza noastră, cuantumul garanției (*i.e.*, 545.000 de lei) este stabilit cu precizie, nefiind nevoie de consultarea contractului de bază, iar executarea garanției nu este supusă nerespectării de către debitorul B a obligației principale de restituire a sumei împrumutate (și, desigur, de plată a dobânzii).

²⁵ Garantul are posibilitatea să se angajeze să plătească o sumă de bani cu un cuantum determinat în contractul de garanție (*i.e.*, în scrisoarea de garanție); suma poate fi inferioară, egală sau superioară celei datorate în virtutea contractului de bază. A se vedea, C. ALBIGES, M.-P. DUMONT, *Droit des sûretés*, 7e édition, Dalloz, Paris, 2019, p. 225, nr. 269.

²⁶ Garantul (în ipoteza noastră, banca C), atunci când execută scrisoarea, își plătește propria datorie, dar stinge, de asemenea, datoria altuia, *i.e.*, cea a ordonatorului (în situația noastră, datoria persoanei juridice B). Beneficiarul (în cazul nostru, banca A), fiind plătit de garantul-

credit (de bază) și contractul de garanție personală (i.e., scrisoarea de garanție) au fost încheiate de o instituție de credit (i.e., banca A), care, ca să ne servim de expresia autoarei Juanita Goicovici, „se ipostaziază în calitatea de creditor”²⁷.

VI. Decizia Casație române (deocamdată nemotivată)

Înalta Curte de Casație și Justiție a făcut publică această minută: „[În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 2279 și a art. 2321 din Codul civil, coroborate cu art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, scrisoarea de garanție emisă de o instituție de credit constituie titlu executoriu numai dacă aceasta este emisă în garantarea unui contract de credit”²⁸.

Punctul de vedere merită, după părerea noastră, o întregă și completă aprobare. Instanța din vârful piramidei judiciare ne dă de înțeles că scrisoarea de garanție va fi titlu executoriu, cu ajutorul art. 120 din OUG nr. 99/2006, doar în secunda în care contractul de bază este unul de credit.

O spunem răspicat: opinia noastră și poziția Înaltei Curți „viețuiesc” într-o relație de armonie. Cel puțin, acesta este senzația pe care o trăim ...

În final, cititorul se poate întreba la ce mai servește opinia noastră, câtă vreme ÎCCJ a pronunțat o soluție? Credem că reflecția de față poate fi de folos. Ținând seama de aceea că viziunea noastră și cea a ÎCCJ sunt cât se

---

emitent, nu mai poate cere nimic de la ordonator. A se vedea, P. TAFFOREAU, op.cit., p. 243, nr. 500.

²⁷ A se vedea, J. GOICOVICI, *Opinie adresată Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în dosarul nr. 643/1/2021*, nr. 2 (nepublicată).

²⁸ A se vedea, <https://www.scj.ro/1093/Detalii-jurisprudenta?customQuery%5b0%5d.Key=id&customQuery%5b0%5d.Value=172415> (Ultima accesare: 8 iunie 2021).

poate de apropiate, instanța supremă ar putea utiliza, dacă nu toate, măcar unele din argumentele noastre, atunci când își va motiva decizia. Apoi, chiar bănuind că ÎCCJ nu va îmbrățișa raționamentul nostru, ci se va sprijini pe cu totul alte considerente, lectorul va nota cum două argumentări diferite sunt capabile să conducă la aceeași rezolvare.

Punem punct cu niște hrană pentru minte. Referindu-se la garanțiile la prima cerere pură și simplă (*i.e.*, scrisoarea de garanție pură și simplă), Patrick Tafforeau crede că garantul trebuie să plătească imediat, fără să-i poată pretinde beneficiarului vreo justificare²⁹; executarea este automată³⁰. În privința garanțiilor la prima cerere documentară (*i.e.*, scrisoarea de garanție documentară), Tafforeau opinează că executarea este tot automată³¹, atât că ea este declanșată de prezentarea documentelor prevăzute în contractul de garanție³². În măsura în care scrisoarea de garanție (pură și simplă ori documentară) presupune o executare automată, ne putem interoga dacă nu cumva ea este titlu executoriu prin chiar esența sa și natura ei, fiind indiferent dacă există sau nu vreun text de lege care să-i stabilească caracterul executoriu și contând prea puțin care este contractul de bază?

---

²⁹ A se vedea, P. TAFFOREAU, *op.cit.*, p. 233, nr. 469.

³⁰ A se vedea, P. TAFFOREAU, *op.cit.*, p. 233, nr. 469.

³¹ A se vedea, P. TAFFOREAU, *op.cit.*, p. 235, nr. 473.

³² A se vedea, P. TAFFOREAU, *op.cit.*, p. 235, nr. 473.